

vel e' p' se, vel p' aliud. si u' e' subia; si 2' e' a'iens,
quod cu' sit p' subia, tam multiplex erit, quam diuersi
fuerint effus' nōij ad productionē, p'fectionē, et conserua-
tionē substantia.

In cap. 5 diuidit Arist. subia ad aequatē, et
analogicā, p'ale in prima, et 2'. P' quia subsistere,
et substantia prius in actu et creito desunt de e' subia;
quā de 2' p'cti. prima subia e' id, quod nō e' in
subto, nec desubto diuidit. 2' sunt g'ra, uel spēs sub q'
insunt e'. Numerat de in se et attributa, quōri ulamū,
quod e' propriū e' mō, e' e' susceptiuū conseruationi; ut sub-
uetū quod ultimatu'. Q'ns subia p'ntalis p'pria de p'rii
nō ueat, cu' sit ens simplex, atq' p' ad aequatē suā p'ro-
prietatē, propriū q' effus'. Subsistiam; ita describi
p' eius ratio p'formalis. Subia e' ens p' se subsistens.
complete, quod n' hēt aia roālis; et in coicabit; ut p'ia
subto, seu ut pars tota; n' e' ut superius inferiori. Unde
n' e' incoiens coicari 2' subias p'rimis, diuig' supposita,
nō s'at e' quod subsistant in actu signato. Genus su-
mū huius p'nti, e' subia p'nta, e' completa, p'out abstra-
hit ab Op'iali, e' corporea; P' quia nulla dātū ratio a-
nalogia in' subia Op'ialem, et corporea.

In cap.

In cap. 6. dividit quantitatē (q̄ dicitur p̄t̄ ens. & se ex-
tendit) in continuā, & discretā. Continua ē eīus p̄s
cōi aliquo trō copulanti. Huius 3. p̄cipua s̄t sp̄s. fi-
nea, superficies; corpus. Discreta ē eīus p̄s nullo cōi
trō copulanti; hæc proprie n̄ ē quantitas. Deinde nu-
merat 3. quantitatis attributa, nem̄ habere contrariū;
Non suscipere magis, et minus; 3. quod ē propriū
& m̄, ut s̄m̄ quantitatē res dicantur, & quales, uel in-
æquales, loquimur de quantē p̄pria, et q̄ cōiat s̄m̄ p̄ia?

Ratio formalis quantitatis, consistit in exten-
sione p̄ ordine ad locū. Locus est p̄cipue p̄cipue
occupatiua, seu receptiua loci. p̄t̄ quia hæc sola ex-
tensio correat suba à quantitate; Nam extensio p̄
ordine ad locū, et se h̄t̄ ois substantia.

In cap. 7. reuocata definit̄ relacionē à veteribus
tradita, rigā cōi relatis s̄m̄ eī, et s̄m̄ dicitur, Hanc
definitionē inculcat. Relatiua ē ea, quorū eī, idē
ē, ei, quod ē ad aliq̄d, aliquo m̄o se habere. Relati-
ua s̄t ea, quorū cōntia ē aliud respicere; cōi solis
relatis p̄ia libus. Numerat quattuor attributa. Addit
quintū, quod ē propriū & m̄, s. eī simul cognitē.

quia.

et cum cetera relatiuis, seu p se ordinata ad triu, n pt sine illo cognosci.

¶ Vari relationes reales; p et denominationib; relatiuis. Deinde q analogia ad relationes diuinas. Solu relationes reales sm ee Cn u rois, aut transeuntis, et sm aliu pndit in hoc qnto; cuius qis sume n referit q se proxime, et in actu exercit ad triu coe. sa remote q sua impora; et in actu signato, ad triu seu triu partes. Idem die de relatis a quiperantia, ut, ee simile, et aequale incoi. Relatio realis reqrit qntu, et triu, realia, et realiu distincta. Regre et, ut ratiopundandi n pendeat ab intellu. Dliu dit relatio mores Opis subalternas, s. in relationes, q nu alia fundant in unitate, & multiplicat. ut relatio identitatis, similitudinis dria. Utq. Alia in Actione, et passione; Alia in Mensura, et Mensuraco.

¶ In cap. 8 de pnti qualitate; numerat qu Opis. e e dispositio, q ar qualitas bene, uel male afficiens subiecti. Sub hac snt hui, et dispositio ptebe. Supta. s. snt e qualitas, q difficile abijci pt. Dispositio e qnta, qua facile abijci pt. i. q pndet in fieri, et conseruari. Bonde, habitus, a Dispositione differt Opis. Et Opis dicit

faule

diuidi: per a nā insita. & natus pōa, et impōa, q̄ dī
ferunt solū accentu. 3. e qualitas, q̄ aut sensum mo-
uet, aut ex motu orid. Hae diuidi patibilis qualitas, &
passio, et sine calores esse. Quarta continet prim, &
figurā. attributa sine oria, & habere contrariū, susci-
pere magis, et minus, et ut in q̄litate, res dicantur
similes, & dissimiles, quod e propriū & mō; Qualitas
e ens completus, seu efficiens subiectā creatam in cōdo,
uel in operando.

In cap. 9. definitio actio. Et uelamur actus
agentis, ut agens e, qua medianee aliquid efficit.
Passio d e actus patientis, quatenus patiens e; quo
medianee prim recipit. s. in ordine, et formalit. Actio
diuidi e. et uniuersa, in immanente, et transeunte.
Hae diuisio potior e; qua tua alia uulgares, in
utilem, & n̄ utilem; in successiuam, et instantaneā.
Ideo die de habita proportione, de Passione.

Ubi, e modus internus rei locatae; et definitio.
Forma interna, q̄ qua res e in hoc, uel illo lo. Di-
uidi in definitiuū, & circumscripiuū; et in duas
Species. Circumscripiuū, e modus internus, quo res ita

in toto to. ut res reant partibus loci. Definitum, quo
res e' in toto to. et ita in qualibet pte loci, seu in singu-
lis partibus loci.

Quoratio, seu Quiditas, e' p' mantio rei in etia
inhue differt ab existetia, quia haec solu' dicit, et
condatille rem extra suas leis.

Habitus e' corporu, et eoru, q' e' corpus me ad-
iacentia; unde e' uestru, auratu. etc. etc. etc. de no-
minationes extrinseca. Reliquoru p'ntoru denomi-
nationes, snt interne.

Situs, e' dispositio corporis in se resultans, ex
lo cali partiu obiectaone; unde solu' reperiu' in re-
bus corporibus.

In cap. e. de oppositis, declarat quatuor opposi-
toru gra. s. Relatiua; conoraria; priuatiua; co-
tra dictoria. Oppositio formalis e' relatio unius oppo-
siti ad aliud. Definitio q' relatio int' duo extrema sim-
plicia, q' in eadem re singulari, simul, et in eandem
p'em, de rei eiusdem, ce n' possunt. Diuisio in illa.

mbra nullo mo accepta, e uniuoca, quia licet loquamur
de sola oppositione rōis, contra dictoria e magis oppositio
cū nullū mediū admittat, sã ubi dat magis et minus
n̄ dat uniuocatio

Perihermeneias.

Subtilioru lib. 2. Enūtiatio. i. 2. operatio
intellectus. et ideo hi lib. snt mediū m̄. Grita, et
Lib. Posteriorū. m. 99. de prima, et 3. operatione, ca
u. Enūtiatio sit oratio signans uerū, uel falsū, uide-
dū prius, quid sit oratio, q̄ cū constet nōie, o uerbo,
dñi quid sit nomen, et uerbu. hoc aut̄ snt uoces signa-
tūe, dñi; quid sit signū. quare.

In .i. cap. tria de uocū supponit. 1. uoces s̄ signa
comptū, et scripta, uocū. 2. uoces n̄ ē casūe apud omnes.
contūs, maxime. 3. ut dandū quidā contūs, neq̄ uerū neq̄ fal-
si complese, aliq̄ uerū uel falsū, ut se r̄e habere. Nō
signū igit̄ ē, quod pot̄ agnoscenti aliquid rep̄at. Unde
intelligas certū signū adaequate consistere in duplici n̄

ad re.

ad rem s. signata; et p^oca. loquimur de rei gentali: n^o a
 de relatione sup^oaddita. cu^m dari possit signu^m sine ulla relatio-
 ne, ve. verbu^m diuinu^m rei p^oca. Nichil proprie est signu^m sui,
 cu^m signu^m sit mediu^m quid in^{ter} obiectu^m et p^oca. mediu^m u^o
 ab extremis distinguit. Unde estu^m ide^m se possit repraesentare.
 n^o p^ot t^o se primario signicare.

Signa adaequate diuiduntur in p^oca; et in p^oca-
 lia; uel in natia, et ex inditatu^m Inditabilia s^ut. q^u prius
 cognita, ducunt in cognitione rei, et s^ut s^ut rei ignis la-
 tentis. Formalia, s^ut imagines, uel similitudines reru^m, q^u
 n^o coonitae, ducunt in cognitione, et coonitae s^ut. Na-
 turalia s^ut, q^u nate^m hinc u^o signandi ide^m apud omnes;
 Ex inditatu^m, s^ut, q^u signant ex hominu^m uoluntate, et ex-
 impositione, q^u h^u phisicu^m ponat in rebus, ponit t^o aliq^u
 morale; Res s^ut est h^uctine^m, s^ut signa; et hoc n^o
 n^o pendent a uoluntate Dei lib^o, s^ut p^oca deane quoad ex-
 istentia^m. Ide^m est signu^m formale et iⁿstrument-
 tale, rei diuersoru^m, uel diuerso mo^o rei eiusdem; nullu^m
 est inconueniens. Est uoces signent coonitae, n^o sumunt^{ur}
 in oratione pro illis, quia solu^m sumunt^{ur} pro rebus, quas
 signent coonitae, ut ut quod; uoces, res, et coonitae im-
 mediate signent q^u duas impositiones, coonitae q^u p^oca met-
 tate intensionis, res est p^oca met tate executionis; Scriptura.

uoces

uoces, & res sigeat, res simpli uoc uocis, q̄ eandē. s. impo-
sitionē, qua uox rem sigeat; uoces & p̄ se sigētes, quōt-
litteras hēt scriptura.

Conitus ideo dicuntur sigere idē apud omnes, quia
cū sint imagines obiectōrū, si a Deo ponantur in uocē, h. u.
lo intell; usq; active concurrat; ideo oīo intelliget. Vidē fi-
erit possit a Deo, affirmamus. In conitu simpli; i. in i.
operatione intell; semp̄ clari ueritas p̄talis, qua ē conformi-
tatis intell; et rem, qua obijcti. Falsitas u. falsū
dari pot̄ q̄ acciens & occasionaliter, quia prima operatio
aliqui obiecti intell; occasioē affirmandi quid n̄ ē, ac p̄mū.
errandi, s̄a hīc error, seu falsitas pot̄ solu ē in 2^a operacōe
falsitē, seu ueritate completam, distinctā a ueritē seu fal-
sitate; 3^a operationis, q̄ hīc fundati in affirmacōe, uel negat.
uoluntate, quod n̄ hēt 2^a operatio, cuius ueritas fundati in
in affirmacōe seu negatione simpli; diuidentē, seu coniu-
gente p̄tali cū subdit.

In cap. 2. de p̄. uocin. uox negatiua, est statu-
tū, definitū, ac sine tempore, cuius nulla pars sigeat
separatī; quāq; ad iuncto uerbo (est) aut n̄ est. efficit
brationē, q̄ uerū, aut falsū sigēte.

In

In cap. 3. de p. uerbu. vox significans ex indistincto, definita, ac in tempore p[ro]p[ri]a; cuius nulla res pars significat separatim, et semper dicitur; quia de alio p[ro]p[ri]a e[st] nota, i. se[mp] p[ro]p[ri]a, si sumatur p[ro]p[ri]a, na[m] m[ul]ta subijci p[ot]e[st].

In cap. 4. dicitur oratio; vox significans ex indistincto, cuius aliqua pars significat separatim. In u[er]itate dicitur oratio q[uod] facta, q[uod] u[er]u[m], aut falsum significans.

Nota e[st] uox significatiua, seu significatiua uocale, q[uod] ut quis dicit, de nomine, uerbo, et oratione, se[m]p[er] composita q[uod] dicitur, ac p[ro]p[ri]a dicitur de p[ro]p[ri]a significatiua, et uoce. Dicitur, quia e[st] artefacta res; artefacta u[er]o de p[ro]p[ri]a dicitur m[ul]ta, et p[ro]p[ri]a. Enis n[on] n[on] solum dicit p[ro]p[ri]a oblongam, sed et m[ul]ta q[uod] dura. Na[m] in artefactis tam p[ro]p[ri]a, qua[m] m[ul]ta, ratio habetur; quod n[on] reperitur in alijs compositis q[uod] dicitur, q[uod] propterea solum de p[ro]p[ri]a dicitur p[ro]p[ri]a concernendo subiectu[m]. Unde notabis diuisione[m] se[m]p[er] n[on] posse uniuoca[m], cu[m] artefactu[m] n[on] sit unius e[ss]e[n]tia

Vox simplex e[st], quae una h[ab]et significatiua p[ro]p[ri]a, et cui in mente h[ab]et unus contentus primarius. Per complexam intelliguntur a quiuoca, et q[uod] h[ab]ent p[ro]p[ri]a (sicut implicite) separatim significatiua. Nomen et uerbu[m] e[ss]e[n]t[ia] dicitur q[uod] uerbu[m] significat de p[ro]p[ri]a m[ul]ta adiacentes, i. significat p[ro]p[ri]a. *actionis

q[uod] m[ul]ta

¶ *ma* actionis, seu imperi idē in actu exercitū. nōd il in facto
ei, seu p̄mū qualitatis. Significatiū simplex ru nōis, et
uerbi, n̄ e' quī n̄ p̄re sumat̄ pro sola sigificā, cū nōminal
iatiū, et substantiū dūerſomō sigificā p̄mū s. p̄mū
ad iacentis, et subsistentis, dū e' dūre p̄e, seu e' dūre
casus recti ab obliquis, quia ingrant dūerſos conp̄tus sic
n. pp. dictā nōm, dūre nomen concretū, et abſtra
ctū

¶ Verbu cū sit vox simplex, n̄ sigicat tempus
de formali, sed tm̄ illud concretū. Verbu infinitū, in
oratione manet infinitū, quia cū dicat̄ q̄. Artem. de r̄s.
qua sūt, uel n̄ sūt, dūl seu p̄ari nequit n̄ in oroc.
¶ Unde verbu infinitū e' simplex, negatiū ū e' quid con
plexū. Verbu n̄ sigicat p̄mū copulam de formali, seu
solū connotatiue. Verbu est in p̄oibus de 2. adia
cente, plerūq̄ sigicat etiam, ve petrus e'. Et in p̄oibus
de 3. adiacente Cō in qq. 3. loco ponit̄ aliud p̄ratum,
p̄ter verbu, sigicat entitatem in dētrictā p̄mū actio
nis, q' entitas determinat̄ p̄ p̄ratū. ve hae p̄oīs Soc. e'
aiāl hēc hūne sensū, Soc. hēc entitatem, et cētā,
aiāl, et sic de ceteris.

¶ Orationis p̄a n̄ e' sigicā, cū sit diuisū artefactū

à nomine, et à uerbo, sed è copula, qua prius, et sub-
 tit in se ligantur. et si sigificatio oris n̄ sit diuersa à sigifico-
 nominis, et uerbi, est t̄m eius ueritas diuersa, quia n̄ sc̄git
 sigifico, sed affirmatione, uel negatione. Eius ḡm̄d̄ e'
 uos sigificata. Nota præter copula uerbalem, adriales.
 prima è conditionalis. 2. uis. 2. causalis quia. 3. dis-
 iunctiua (uel) aut. 4. copulatiua (et) que. unde si-
 cut in simpliciu enūtratione copula uerbalis è formalis, ita
 in enūtrationibus coniunctis, præ è una eorum ueritas.
 Oratio n̄ d̄ præ dicitur una. Sigificare uerū, l. falsū, è
 proprietas oris spectata; q̄ dicitur enūtratio, quod n̄ h̄nt ora-
 tiones optime d̄y. q̄ dicitur enūtratio sigificare uerū, uel fal-
 sum n̄ intelligi de ueritate, seu falsit̄ præli (q̄ è cognitio,
 seu actus intus), sed de obiecto, i. rō eē aut n̄ eē. Itaq̄
 idē è enūtratione sigificare uerū, l. falsū, ac sigificare
 eē, aut n̄ eē, quod n̄ habet uox simplex, aut simplex con-
 ceptus, quia ueritas è operationis consistit in conformit̄
 representationis. ueritas autē è in conformitate dictionis.

Obiectu male intus è ens uerū, uel salte cog-
 nitū, uerū ens. Obiectu præle, seu ratio, sub qua è intelli-
 gibilitas, quia d̄ de omnibus, q̄ intelliguntur, quia è ratio com-
 cendi n̄ cognita, quia è una unit̄ specifica. ut risibiles
 ni oculi. ceter. bonū n̄ è ratio, sub qua uoluntatis, sed si qua

Gratio n. sub qua volūtas, ē appetibilitas, seu volūbi-
litas

Tantiū enūciatiua apprehensiuā nulla ē, sed ois iudicatiua, quia Iudiciū nihil aliud ē, quā affirmatio, aut negatio, qua in apprehensionibus n̄ dantur. Unde haec apprehensiones, dicitur sint pares, hō ē lapis, solū in propriis, et p̄ similitudinē dicuntur enūciationes, ac p̄ces, quia in illis n̄ reperitur copula, p̄tati et subiecti in actu ex-
erito. Enūciatio n̄talis. i. iudiciū p̄tati, ē duplex qualitas, & radicalis, et suppositiua. ut complexa, ē qualitas representatiua, primario representans cōnexionē p̄tati, et subiecti; 2° uero ipsū p̄tati, et subiectū, q̄ dicitur extrema cōnexa.

Enūciationes de extremo coniuncti, a p̄tati sunt cōgentes. ut hoc ē hō albus; a p̄tati subiecti sunt n̄talia, et d̄ntes. ut hō albus ē hō.

In cap. 6. et 5. agit Philo de oppositō enūciationū. pro qua uideatur Fonseca l. introduct. lib. 5. cap. 4. 5. et 6. et; ubi expendit quid sit

Quantitas entitatis; quid qualitas; quid oppositio. Oppositio est repugnantia duarum entitatum, eodem genere, et subiecto constantium in negatione, et affirmati. Hec repugnantia est una, et simplex relatio, sed cum sit realis, nullum est inconueniens esse in subiecto complexo, et ideo dicitur oppositio complexa. Diuiditur analogice, in Contrariam, et subcontrariam; contradictoriam. Contraria dicitur in duas vias. Subcontraria, in duas partes. Contradictoria, in unam viam, et partem; vel in duas singulares. Contraria possunt esse simul falsa; non simul esse subcontraria, simul esse; non simul falsa. Contradictoria nec simul vera, nec simul falsa.

In cap. 8. ut confirmet, quod dixerat de oppositione contradictoria, duas vias dicitur partes. Et in primis contradictoriis de Operibus, et Scientiis, semper altera pars est deitate vera; Altera deitate falsa. 2. in primis de futuro contingenti. altera pars, est determinate vera, altera falsa. quod intelligitur si sciens obiectum futurum intra suas causas. Et cum illud non sciens, nisi in se ipso extra causas, actu, et deitate altera pars est vera, altera falsa. Quia illa propositio est actu, et deitate vera, vel falsa; si actu confirmatur, si diffinitur obiecto; si propositio de futuro contingenti ita se habent: si intentum. Et Min.

ca propositio confirmat^r cū obiecto: quæ existit obiecto
cū, ut est, l. p^ret, ut erit: illa diffimat^r; quæ exi-
stiat obiectū n̄ cū, ut ē, uel n̄ p^ret, ut erit: s̄d hæc
p^rio ve. (petrus peccabit) eⁿdicat de veritate p^ro
caurū: q̄ si ille ē peccaturus, id nūc de veritate vera
ē; si non; iam nūc de veritate ē falsa. Dein quod fu-
turū sit aliquod obiectū de veritate, p^ret, quia Deus illud
cognoscat: q̄ ē aliquid certū, et de terminandū: q̄ cū
illo confirmabit^r iam nūc propositio.

Nota, quod h̄ propositio de futuro contingenti ab
æterno sit vera, n̄ ē t̄n̄ n̄rio, s̄d contingenti; in hoc n̄ dif-
fert à n̄ria, quia hæc ab æterno ē vera n̄rio. Item
h̄ futurū nihil sit m̄cī existentiæ; aliquid t̄n̄ ē in
cē sciētiæ. Dein si quis obijciat, quod Deus scit tran-
surū, n̄rio euenit. Dist. necessit^r coniciæ, coniecto;
necessit^r consequentis, nego... n̄ necessit^r intrinseca,
s̄t extrinseca, q̄ rei sciētiæ n̄ immutat. De conicio
in cendū, l. in operando, sit cto. S̄t inferens
ad effim cendū, in instanti in quo ē, q̄ n̄ cē;
et p̄cā in differens ad operandū, q̄, in instanti,
in quo operat^r, n̄ operari, s. in sensu diuiso, n̄ ē
in sensu composito. ~ ~ ~

In

In 2. lib. Perihormenias ostendit ex neg de
 p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]o colligi affirm de p[ro]p[ri]o m[od]o, ve. soc n e
 sapiens: q[ui] soc e n sapiens. Ostendit ex affirma
 h[ui]us m[od]o colligi negatiua p[ro]p[ri]a, ve. soc e n albus:
 q[ui] soc n e albus. Ostendit ualere contra d[iv]isio[n]is
 ad coniu[n]cta: q[ui] unu[m] p[ro]p[ri]u[m] e p[ro]p[ri]a alterius, et neu
 tr[um] in altero p[ro]p[ri]o, seu intrinsecu[m] continet. Unde h[ui]us
 e negatiua soc e h[om]o; soc e r[ati]o[n]alis: q[ui] soc e h[om]o
 r[ati]o[n]alis: n[on] u[bi] h[ui]us. Soc e a[n]i[m]a; soc e r[ati]o[n]alis: q[ui] soc e
 a[n]i[m]a r[ati]o[n]alis. Vere et coniungit[ur], q[ui] d[iv]isio[n]e d[iv]idant[ur].
 ve. soc e albus: soc e muscus: q[ui] soc e albus musi
 cus. Ostendit et ualere contra d[iv]isio[n]is ad d[iv]i
 uisio[n]e, si extremu[m] coniu[n]ctiu[m] sumat[ur] ut constat dupli
 p[ro]p[ri]o separabili, ve. soc e h[om]o p[ro]p[ri]us: q[ui] soc e h[om]o et e
 p[ro]p[ri]us. Unde n[on] ualeat. Soc e magnus p[ro]p[ri]us: q[ui] soc e
 magnus, et e p[ro]p[ri]us, quia b[ea]t[us] magnitudo n[on] separati a
 p[ro]p[ri]a.

Lib. Prioru[m]

Materia huius operis e s[ed] illu[m] simple[m] in p[ri]m[is] spe
 tati. In cap. i. agit p[ro]p[ri]us de p[ro]p[ri]o; t[er]m[in]o, et s[ed] illu[m].

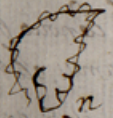
Propositio est oratio affirmatiua, aut negatiua alius
de quopiam. Definitio est ceteris, quoniam eius dicitur nomine ca-
redere, ideo est explicatio affirmatiua, aut negatiua. In
propositionibus, in ceteris, ut si quis nesciret sensibilem, sic dicitur
animalis propria, ut ad definiat. Animal est quid reale
uel virtuale, l. dicitur per definitionem, est analogam, et ideo
declaratur per affirmatiua, aut negatiua, ut per sua analogata. Si
propositiones sumantur affirmatiua, aut negatiua, tunc uniuersae pote-
runt coire cum sint huiusmodi simpliciter qualitates, aliter
ut dicitur de non possunt, ut per se patet.

Et ceteris est, inquit, resolutio propositio, ut in propositio
et subiectum. Tria ita dicitur esse munera finiendi, seu
terminandi resolutione propositio. Verum est, non dicitur
terminus, quia resoluta propositio, manet sub ratione copu-
lae, qua soluta ratione componebat propositio, ut propositio, et
subiectum componebant sub ratione iugatiui, qua ratio ma-
nent post resolutionem. Resolutio non fit in propositio, qua
percutit et in resolutione, ut percutit propositio artefacto-
rum.

Scientia est oratio, in qua, quaedam positum, etc.

ad se solus, & illis. & arguitur prois, & solus et dicitur in
 pro: quod n̄ hic antithemama, inductio, et ex p̄ta. Cu³ syllogus
 ut quiddam discursus videtur, quid sit discursus. Inici
 sic definitur. Discursus est progressio intellectus ab una cognitiōe
 ad alia. Dividit̄ in discursum s̄m successione, et s̄m cau-
 salitate. Primus (qui n̄ est verus discursus) dicitur s̄m
 eo cognitiōis sibi succedentium, sine dependētia unius
 ab alia. 2us q̄ discursus s̄m causalitate est progressio
 a cognitiōe unius ad cognitiōem alterius cū dependētia
 unius cognitiōis ab alia. Vbi videtur n̄ esse regri duas
 cognitiōes distinctas ab ab.

 In cap. 2. Prauit Arist. quatuor regulas ad
 convertendas propositiones, q̄ continent̄ illo carmine.

Feci, simpliciter, convertit̄. Eua facci.
 m^o agit de conversione modalium. In 4° de tribus syl-
 logis moru³ figuris.

Lib. Posterioru³

Materia huius operis est demonstratio, in qua quatuor passunt

Considerare

142
considerari. *Ma; fra; Finis; mediu; demonstrandi.*

In cap. i. de *hæcognitis* tria pronuciata proponit, et
plurimq; Artes. primu; et ante, dicitur in illiis, *hæcognit.*
2° antequa; *inferati* eto scientia, tria snt præcognesce
da. s. *Subi; passio, pira; 3°* eto in præmissis p^m et cogⁿ
ta; p^m n. e. cognita. i. e. cognita uirtute, n. p^m. Occasie
p^m pronuciati i. placere, et alios, qui falso existima
runt, aia; n^{ra}s prius fuisse creatas, qua; corporibus uiant;
resoluimus scia; humana n. e. reminiscencia; seu n^{ra}m ani
mis n^{ra}s ingonita; a p^m sue creationis, sed denoua p^mis
actus acquisitam. Alit. n. omnes eod. mo; iudicamus, qd. in
secus accidit. It. si aia; herent sciam ingonitam ante
qua; unirent corporibus, eand. conseruarent post unione;
quia p^m nales n. admittunt suas p^mones qd. in p^m e. i. bina
naturalm.

It. resoluimus qd. Thomistas dari h^{is} primoru;
prioru;. Ita uigat, et alios tuemus hos h^{is} nobis n. e. na
turales et innatos, sed acquisitos. Ratio a; p^meriori cur
h^{is} admittamus, e. facultas, qua; ex p^mimus nos facilius
a p^mari p^mis, quo; p^mores actus uera illa ex eremus; a p^mori;

Et aliqua materia potest intelligi, et difficultas in assentien-
 do, quia si intelligitur sic potest naturalis et ens verum, in non fertur
 minime intelligitur, ut potest esse eterna in sua obiecta; sed fertur mo-
 diante potest motiva cognita. Sicut et appetitus, qui nitetur
 ad in sua obiecta in potest bonitatis gratia cognita. Unde tales
 potest, unde se habent, requirunt habitus ad illa superanda,
 cum si nulla sit veritas adeo evidens, et aliqui magis, vel
 minus non occultetur, ac proinde in illa percipienda debet aliquid
 difficultas, huius difficultati superanda provisum est per philosophum
 auctorem naturae.

Si habitus non est discursivus, quia talis non est cog-
 nitio actualis primorum priorum, et quia habitus generantur. Dicitur
 et quia cognitio primorum non potest esse antecedente cognitione tanquam
 a causa, quia inductio solum conuenit ut conditio, seu dis-
 positio; quare solum principaliter conuenit huiusmodi in illis cum per-
 spicua huiusmodi penetratione. Et haec est antecedente cognitione mi-
 nime discursiva per se scia, quae Aristotelem appellat doctrinam discipli-
 namque intelligitur, id est discursiva. Doctrinam, prout a magistro in-
 culcat discipulo. Disciplinam, prout recipit a discipulo, et
 quo solum philosophia pro elucet.

Praenotiones, id est priores cognitiones, sunt quatuor; quid
 notis,